

A KINCSKERESŐ KOVÁCS LAJOSNÁL

Ézúttal nem mi látogattunk el interjúalanyunkhoz, ő maga jött el hozzánk, méghozzá nem is egyedül... Erre a beszélgetésre ugyanis a szegedi Kincskeresőtáborban került sor, ahová Kovács Lajos nyolc tanítványával – Kincskeresőklubjának tagjaival – érkezett.

 - Sok ifjúsági író kezdte pályáját pedagógusként,
de csak kevesen tartottak ki a tanítás mellett, hiszen az írás maga is teljes embert
kíván, nehéz a kettőt összeegyeztetni. Te viszont már tizenhárom éve tanítasz,
míg írásaid hét éve jelennek meg folyamatosan...

 - Hűségem az iskolához, a tanításhoz két okra vezethető vissza. Az első a fontosabb: nekem szenvedélyem volt, és ma is az a tanítás. Illetve inkább úgy mondom: az iskola. Ebben a közegben tudom csak elképzelni az életemet, mert mindig is szükségem volt az emberek közelségére, s különösen az őszinte közösségek vonzottak mindig. A gyerekek pedig – amíg el nem romlanak – őszinte emberek. A másik ok már kicsit prózaibb: mindig tartottam attól, hogy elzárkózzam a világ elől, és csak írással foglalkozzam. Azt hiszem, ezzel az elzárkózással azonnal kifogyna belőlem a szusz, elfogyna a mondanivalóm, enélkül pedig írni nem lehet. A két dolog úgy is összefügg, hogy néha valóban a kelleténél nehezebben készülnek el írásaim, mert az iskola nagyon igénybe vesz, máskor viszont éppen azért van szükségem az iskolai munkára, mert nem megy azírás, és inkább csak gyűjtögetek, töltekezek.

 - Első könyved tanítványaidról, a felsőtagozatosokról szólt. A másodikkal viszont mintha „lejjebb” szálltál volna...

– A két könyv valóban két külön világ. Ennek oka nagyon egyszerű. Mindkettő akkor készült, amikor hozzám is legközelebb voltak szereplői, de ez időben egymástól elég távol esett. A *Nyolcadikba járni áprilisi tréfa* című könyvemet akkor tudtam megírni, amikor már elég régen forgolódtam a gyerekek, elsősorban a tanítványaim között. A *Megmarad a meseház* viszont saját gyerekeimről szól, ezt pedig akkor lehetett megírni, amikor elérkeztek abba a korba, amit kisiskoláskornak nevezünk. No, persze egyik sem pusztán

gyerekeknek írni, ezért a *Kincskereső*höz való kötődésem még erősebbé vált. Erre nagyon büszke is vagyok. A táborba is úgy kerültünk, hogy szerkesztő-olvasó találkozót tartottunk, s ott megtudtuk, hogy létezik egy Kincskereső-klubmozgalom. Örömmel kapcsolódtunk be. Hetedszer vannak itt képviselőink a táborban az idén, s reméljük, hogy folytatódik a szép hagyomány. Szeretünk ebben a táborban dolgozni, tanulni másoktól. Otthon – Dorogon – pedig olvassuk, terjesztjük a *Kincskeresőt*, hiszen a folyóiratnak is, de az írónak is sok-sok olvasóra van szüksége.

(Kincskereső, 1984. november)

(A **Baka István művei. Publicisztikák, beszélgetések** című kötetből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)